

LBRIS | We know
books
BLUE JEANS

Un puzzle de sticlă

VOLUMUL AL II-LEA
DIN TRILOGIA **FATA INVIZIBILĂ**

GHID DE PERSONAJE (ÎN ORDINE ALFABETICĂ)

Aitana Álvarez: mama Juliei, medic legist.

Alfonso Cuevas: inspector în cadrul Brigăzii Omucideri a Poliției Naționale.

Almudena Díaz: mama lui Emilio, avocat.

Ana Rincón: soția lui Marcos Frade, ziaristă.

Antonio Viñales: tatăl lui Emilio, avocat.

Aretha Solano: tânără afro-americană care a lucrat la firma lui Dionisio și a lui Javier.

Ariadna Barrios: sora directorului ziarului *El Pulpo* și studentă la Facultatea de Jurnalism.

Aurora Ríos: era fata invizibilă, asasinată în luna mai a anului 2017.

Claudio Delgado, inspector-șef în cadrul Brigăzii Omucideri a Poliției Naționale.

Dionisio Bautista: fondatorul firmei la care lucrează Iván și colegii săi.

Emilio Viñales: elev în anul II de bacalaureat¹ și cel mai bun prieten al Juliei.

Fran Duque: coleg de apartament cu Iván și student la Institutul Național de Educație Fizică.

Gloria Gómez: mama Vanesei, administrator al unui hotel.

Hipólito San Juan: tatăl lui Ingrid și patronul unui bar din localitate.

Hugo Velero: coleg de apartament cu Iván și student la Inginerie Informatică.

Ingrid San Juan: colegă de clasă cu Julia și prietena de suflet a Vanesei.

Iván Pardo: fostul iubit al Juliei.

Jacobo Bautista: fratele lui Javier, șeful lui Iván, precum și al lui Hugo, al lui Jorge, al lui Duque și al lui Rafa.

Javier Bautista: șeful firmei la care lucrează Iván și colegii săi de apartament.

Jonathan Vila: fost profesor de filosofie la Colegiul „Rubén Darío“, bănuț de asasinarea Aurorei Ríos.

Jorge Hurón: coleg de apartament cu Iván și student la Telecomunicații.

---

¹ Educația de bază spaniolă este constituită din învățământul primar (EP) și învățământul secundar obligatoriu (ESO). Aceste etape sunt obligatorii și gratuite, fiind compuse din zece ani de școlarizare. În mod obișnuit, cuprind elevii între șase și șaisprezece ani. Etapa învățământului secundar obligatoriu (ESO) cuprinde patru clase, care sunt urmate, de obicei, între treisprezece și șaisprezece ani. La rândul său, este împărțit în două cicluri: unul de trei ani (vârsta între 13 și 15 ani) și un curs academic de un an (vârsta de 16 ani). Elevii care, la finalul ESO, au atins competențele și obiectivele de bază ale etapei vor obține titlul de Absolvent al Învățământului Secundar Obligatoriu (GESO). Titlul va permite accesul la Bacalaureat, la ciclurile de grad mediu de arte plastice și design, la învățământul sportiv de grad mediu și la piața muncii. Elevii care nu obțin certificatul ESO, se pot înscrie într-un program de calificare profesională.

Julia Plaza: elevă în anul II de bacalaureat și personajul principal al acestei povestiri.

Kerstin Olsson: tânără suedeză, iubita lui Emilio și colegă de clasă cu acesta.

Marcos Frade: vinovat de explozia survenită în stația de metrou de la aeroport.

Marilia Guillén: iubita lui Fran Duque și studentă la Medicină Veterinară.

Miguel Ángel Plaza: tatăl Juliei și sergent în cadrul Poliției Judiciare.

Omar Barrios: directorul ziarului *El Pulpo*, unde lucrează Ana Rincón.

Patricia Herrero: colegă a Juliei, care a fost asasinată de către Lázaro Martínez, directorul școlii unde învața.

Pilar Plaza: bunica Juliei din partea tatălui.

Rafa Verona: coleg de apartament cu Iván și student la Telecomunicații.

Rima Adebayor: prietena lui Hugo Velero.

Sergio Martín Gallardo: tânăr care a lucrat la firma lui Javier și a lui Dionisio.

Vanesa Izquierdo: colegă de clasă a Juliei și una dintre cele mai bune prietene ale acesteia.

PROLOG

Marti, 19 decembrie 2017

Știa că va muri. Nu mai există cale de întoarcere.

Sâmbăta trecută se hotărâse. Trecuseră câteva zile de când conștientizase asta și, în sfârșit, se simțea pregătit. Cu toate că nu poți fi niciodată pregătit întru totul pentru ceea ce vei face cu adevărat.

Marcos a văzut de multe ori în minte acel moment. De prea multe ori. Ba chiar l-a și visat și s-a trezit în toiul nopții gâfâind și ud de transpirație. Această clipă îl obsedează, de-a dreptul. E și normal. Cum să nu fii obsedat de propria moarte?

Merge în baie și se dezbracă. Intră sub duș și reglează temperatura apei până când curge fierbinte de tot. Îi place nespus să se opărească în felul acesta. Totuși, nu stă sub jetul de apă mai mult de câteva minute. Astea sunt regulile casei. Trebuie să facă economie. De când l-au dat afară de la serviciu, acum un an, trei luni și paisprezece zile, toate cheltuielile au fost reduse la maxim. Credea că avea să-și găsească repede ceva de lucru. Se înșela.

Și, pe deasupra, toate economiile lui s-au dus pe ce nu trebuia. În contul de la bancă abia dacă i-au mai rămas o mie șase sute de euro. Ba nici măcar atât. Acei o mie cinci sute optzeci și șapte de euro tocmai i-a investit. Ultimul său mare pariu.

În timp ce se șterge cu un prosop verde, gândul îi zboară la ea. La femeia care, la ora șapte dimineața, s-a ridicat din pat și a plecat la

lucru, fără ca să-i dea nici măcar o sărutare de bun rămas. Sunt săptămâni întregi de când el și Ana aproape că nu-și mai vorbesc. Și asta numai din vina lui. Din cauza faptului că a depășit mereu limitele. Din cauza faptului că e dependent. Din cauza capului său prost.

La mijloc e o problemă, o situație care nu mai are leac. Nu există soluție.

Însă, atunci când el nu va mai fi, lucrurile au să se schimbe. Se va revanșa față de ea. Și fără doar și poate că Ana îl va iubi din nou, așa cum îl iubea altădată. Va putea el, oare, să o vadă de undeva? Este încredințat că da, că acolo, în cer sau unde o să meargă, va exista o fereastră de la care or să-i dea voie să privească și să o vadă pe soția lui cum îi plânge moartea și cum, puțin câte puțin, revine la acele sentimente care au făcut-o să se mărite cu el. Pe 20 mai au împlinit patru ani de la căsătorie. Erau atât de fericiți pe atunci! Și poate că mult prea tineri.

Stând în fața oglinzii, pe obrajii lui Marcos se preling câteva lacrimi. Și le șterge cu prosopul, dă din cap și oftează, melancolic.

Ar putea, oare, să aibă, într-o altă viață, o a doua șansă alături de ea?

Chiar dacă nu-i decât o fantezie, ideea unei alte existențe, ulterioare, pe care s-o trăiască împreună, este unul dintre motivele pentru care nu se teme chiar atât de mult să apese pe butonul roșu. Cine știe dacă nu cumva el și iubita lui Ana nu vor avea parte, mai apoi, de un viitor mai bun. O nouă existență, în care nu va mai comite aceleași greșeli. Speră că Dumnezeu sau poate zeii, în cazul în care aceștia există, vor fi binevoitori și-i vor ierta păcatele.

În dimineața aceea se îmbracă simplu: un hanorac negru, pus peste un tricou de aceeași culoare, și o pereche de blugi albastri-deschis, destul de uzați, rușiți în zona genunchilor. Înainte de a ieși din apartament, ia o jachetă de un gri-cenușiu, care atârnă în cuierul de la intrare, și și-o pune pe el, în timp de așteaptă ascensorul. Locuiesc la etajul VI, undeva la marginea orașului. Șaizeci de

metri pătrați care, la începutul relației, erau un cuibușor perfect, dar care sfârșise prin a se transforma într-o colivie fără ieșire. Nu-și puteau permite o casă mai mare și nici ca vreunul dintre ei doi să meargă să locuiască altundeva. După ce descoperise minciunile și viciile soțului său, Ana i le-a turnat pe toate în față. Totuși, până la urmă, s-a hotărât să mai rămână acolo, cel puțin pentru o vreme. Trecuseră mai bine de douăzeci de săptămâni și nu intervenise nicio schimbare în bine. Dimpotrivă, lucrurile mergeau din rău în mai rău.

Marcos nu apasă pe butonul cu cifra zero, care duce liftul la parter, ci apasă pe minus unu, unde se află boxele. Din lipsă de spațiu în apartament, fiecare proprietar sau chiriaș din bloc dispune de o încăpere la subsol, în care își poate păstra lucrurile care nu încap în apartament.

Tânărul iese din lift și merge către debaraua marcată cu numărul 16. Scoate o cheie din buzunarul hainei și deschide o ușă veche, din metal. Când aprinde lumina, dă cu ochii de o mulțime de catrafuse ieșite din uz. De fapt, multe din lucrurile astea ar fi putut fi aruncate la gunoi. Nici el, nici Ana nu le mai folosesc de mult timp și cele mai multe nu mai au nici măcar o valoare simbolică.

Marcos intră în cămăruță și își face drum către colțul din dreapta. Se apleacă și dă la o parte o pernă mare, plină de găuri. Sub ea, află ceea ce căuta. Este vorba despre o geantă pentru scule care, însă, acum nu conține nici ciocane, nici șurubelnițe, nici cuie. O deschide cu nespusă grijă și scoate un icnet, privind la obiectul care se află înăuntru. Sunt multe zile de când lucrează la acest artefact. Cunoștințele sale în materie de electronică și informațiile pe care le-a găsit pe diverse pagini de pe Internet l-au ajutat să-l construiască. Un exploziv care-i va sluji să-și pună capăt vieții.

Duce geanta pentru scule până în stradă. Pe un loc viran, este parcată o veche furgonetă albă, pe care a cumpărat-o în urmă cu câteva luni, după ce și-a vândut automobilul Corolla, pe care-l avea

înainte de blestemata de criză economică prin care trebuiseră să treacă. I-a fost foarte greu să se despartă de acel vehicul, care îi plăcea atât de mult, însă n-a avut încotro. Cu toate acestea, banii luați pe mașină nu i-au ajuns decât câteva luni.

Marcos deschide portiera din față, cea dinspre locul pasagerului din dreapta, și pune geanta pe scaun. O face cu multă precauție, cu toate că știe că riscul ca bomba să explodeze chiar acolo este unul minim. S-a asigurat că nu se va putea activa decât atunci când el va apăsa pe butonașul roșu de la telecomanda pe care a confecționat-o. Când o va face, peste numai cinci secunde totul va zbura în aer. Nu-i convine ca asta să se întâmple tocmai acum. Trebuie ca explozia să se producă la locul potrivit: în stația de metrou de la aeroport.

CAPITOLUL 1

Marti, 2 ianuarie 2018

– Ești sigură că nu vrei să mănânci nimic?

– Absolut sigură.

– A mai rămas ceva din friptura de ieri. Tatăl tău a mâncat o bucată bună. Ți-o pun pe o farfurie, cu cartofi prăjiți, și ți-o aduc sus. Vrei?

Julia se joacă mângâindu-și o șuviță de păr; de câteva luni nu s-a mai tuns și acum părul ei e mai lung decât în ultimii ani. Ridică ochii de pe ecranul laptopului și se uită fix la mama sa, cu o privire nu prea prietenoasă, după care se întoarce la episodul patru din al doilea sezon al serialului *Black Mirror*¹. Expresia ei spune totul. Aitana receptează, fără întârziere, mesajul fiicei sale. Plescăie din limbă, dar nu se dă bătută. Se așază pe pat, alături de ea, și o face atentă lovind-o ușor peste braț. Insistent. Fata mormăie ceva, însă, până la urmă, cedează la presiunile drăgăstoase ale mamei sale.

– Ai să-ți petreci toată ziua stând în pat și privind la seriale?

– Sunt în vacanță. Ce e rău în asta?

---

¹ *Black Mirror* (*Oglinda neagră*) este un serial britanic SF, thriller, dramă, satiră creat de Charlie Brooker. A fost transmis în premieră de Channel 4, pe 4 decembrie 2011. Serialul analizează societatea modernă, în special consecințele neașteptate ale noilor tehnologii. Episoadele sunt independente și, de obicei, au loc într-o realitate alternativă sau în viitorul apropiat, având, adesea, un ton întunecat și satiric. (n.tr.)

– Faptul că-ți petreci tot Crăciunul așa, protestează femeia în timp ce dă la o parte pătura de pe ea.

– Nu face asta! E frig!

Fata apucă pătura cu toată puterea și se acoperă din nou.

Apasă pe butonul de pauză și, cu un gest, o invită pe mama ei să iasă din cameră. În loc să plece, Aitana ripostează.

– Iubita mea, înțeleg că tot mai ești gata să...

– Sunt bine, mamă, o întrerupe Julia. Nu vreau să mai vorbesc încă o dată despre asta. Nici măcar nu mă mai gândesc la ce s-a petrecut.

Minte. Și atât ea, cât și mama ei știu acest lucru. Mereu îi vin în minte imagini din cele întâmplate în urmă cu două luni, în stația de metrou de la aeroport. Primele secunde au fost unele de confuzie. Apoi, dându-și seama ce se petrecuse, a intrat în panică. S-a pipăit peste tot, ca să-și dea seama dacă nu-i lipsea vreo parte din corp. Avea chipul plin de praf și respira greu. În plus, din cauza fumului și a prafului, nu putea vedea decât anevoie. Au fost momente dramatice, cu neputință de uitat.

– Ai trecut printr-o situație extremă și traumatizantă, Julia, insistă Aitana, care, în timp ce vorbește, o mângâie pe braț pe fiica sa. Este normal să n-ai chef de nimic și să stai în casă, unde te simți protejată. Dar viața merge înainte, dragostea mea. Și nu poți să-ți petreci toată ziua stând aici.

– Mi-a mai rămas mai puțin de o săptămână de vacanță. Când o să înceapă din nou școala, totul va reveni la normal.

La normal. Pe cine o fi vrând să păcălească? După asasinarea Aurorei și a lui Patri, ucise de doi dintre profesorii lor, nimic n-a mai revenit la normal. Nici la sfârșitul anului de studii precedent, nici pe timpul verii și nici la începutul anului II de bacalaureat. Viața ei este încă și mai puțin normală după data de 19 decembrie,

când Marcos Frade Villanueva s-a hotărât să-și pună capăt zilelor făcând să explodeze o bombă la câțiva metri de locul în care se aflau ea și prietenii săi. Julia n-a avut decât câteva tăieturi și o rană superficială. Totuși, Emilio a rămas fără o sprânceană și a suferit o entorsă puternică la gleznă. Ba chiar piciorul drept i-a fost pus în ghips. Kerstin, iubita lui Emi, s-a întors în Suedia, în dimineața următoare, cu brațul stâng pus în ghips, ca urmare a unei fracturi la radius. Și Vanesa... Vanesa a fost cea care a ieșit cel mai prost și a trebuit să-și petreacă Ajunul Crăciunului internată în spital. Din fericire, acum trei zile i-au dat drumul și a plecat acasă, dar tot mai are sechele și dureri în tot corpul. Julia încă nu s-a dus să o vadă, dar au vorbit de mai multe ori pe mobil. Se simte vinovată că Vanesa s-a aflat acolo într-un moment atât de nepotrivit, fiindcă ea a fost aceea care a rugat-o s-o însoțească la aeroport, să-l întâmpine pe Emilio. Așa că, dacă se simte atât de prost pentru împrejurările prin care a trecut, nici nu vrea să-și închipuie cum s-ar simți dacă Vanesa ar fi pățit ceva mai rău.

– O să-ți aduc sus puțină friptură, declară Aitana înainte să se ridice. Fie că vrei sau nu, ceva tot trebuie să mănânci.

– Mamă, ți-am mai spus că...

– La Crăciunul ăsta ai slăbit cu cel puțin trei kilograme. Și, de Crăciun, trebuie să câștigi în greutate, nu să pierzi. Și, ca desert, o să-ți dau o porție din tarta cu mere pe care a făcut-o bunica ta Pilar. O porție ÎNTREAGĂ!

– Dar, mamă...

– De niciun dar... De mere. Tarta bunicii este de mere! Acea dintotdeauna! Acea pe care o aduce în fiecare an, de 1 ianuarie. Într-un sfert de oră, urc cu mâncarea. Și-o să mănânci până și firimiturile!

Fără să-i mai dea fiicei ei ocazia să-i răspundă, femeia iese din cameră, însoțită de bocănitul pronunțat al tocurilor. Julia rămâne cu ochii la ușă, bosumflată. Nu este obișnuită ca mama ei să se arate atât de fermă față de ea. Cu toate acestea, admite că femeia are dreptate. Din ziua când a avut loc incidentul de la metrou, aproape că n-a pus nimic în gură. Nici de Crăciun, nici de Anul Nou. Și cu atât mai puțin ieri, pe 1 ianuarie, când unchii ei și bunica Pilar au venit să ia masa aici, acasă. Mama tatălui ei pregătise tradiționala tartă cu mere, care ei îi plăcea atât de mult. Cu toate acestea, nici măcar nu acceptase să guste din prăjitură.

Până când avea să se simtă așa?

Se răsucește pe spate, își pune mâinile la ceafă și închide ochii. Un nou flash îi trece prin minte: clipa în care, în urma exploziei, l-a văzut pe Emilio, după câteva momente de năucire totală.

Îi curge sânge din nas și din sprânceana dreaptă și nu mai are ochelarii la ochi. Pare foarte dezorientat. Ea este cea care se strecoară cum poate până la prietenul său și se așază lângă el.

– Ai pățit ceva? Și Julia îl examinează de sus în jos. I se pare ciudat că îl vede fără ochelarii lui cu rame de baga¹.

– Nu știu. Mă doare rău piciorul drept. Ce s-a întâmplat?

– Cred că a fost o bombă.

Cu toate că Emilio bănuia și el asta, faptul că aude cuvântul ieșind din gura Juliei face ca situația să-l impresioneze și să-l sperie și mai tare. Abia atunci își dă seama unde se află și ce caută acolo.

– Și Kerstin? Dumnezeu! Unde este Kerstin? exclamă îngrozit, în timp ce se privește într-o parte și într-alta, ca să vadă unde este iubita lui.

¹ Material obținut din carapacea broaștelor țestoase, utilizat pentru fabricarea de piepteni, rame de ochelari, brățări, tabachere etc. (n.tr.)

– Aceea este, nu-i așa? Julia arată către o fată blondă care, așezată pe pământ, își susține brațul stâng cu mâna dreaptă. Însă nu este singura pe care o vede în acel haos de moloz, praf și fum. Vane! Nu! strigă terorizată când o descoperă pe prietena ei. Era căzută pe pavaj, în stația de metrou.

Julia se saltă de jos cât poate de repede. Ca să se ridice în picioare, se sprijină în palme. Simte o durere ascuțită, dar merge, aplecată de spate, către ea. Până acolo sunt zece sau doisprezece metri. Vanesa nu se mișcă și are pete de sânge peste tot, însă respiră. Din fericire, respiră!

Sunetul unui apel pe Skype o face pe Julia să revină la realitate. Este ora două și jumătate, în după-amiaza acelei zile de 2 ianuarie. Este Emilio.

Fata se așază pe pernă și își pune laptopul pe picioare. Își trece de câteva ori mâna prin păr și acceptă videoconferința. Pe ecran, apare imaginea băiatului cu părul vopsit în albastru. Poartă noua sa pereche de ochelari, cu ramă roșie.

– Bună, Emi, îl salută timidă Julia, care schițează un surâs cald. Apoi, descoperă că prietenul ei este îngrijorat. Crede că știe de ce.

– Bună.

– Totul e bine?

– Nu, totul merge rău! se plânge Emilio, care își așază ochelarii lui mari cu un gest care denotă că este nervos. M-am certat cu Kerstin.

Julia este gata-gata să-și dea drumul la gură și să-i spună că nu este nici prima, nici a doua oară și că totul are să se încheie cu o împăcare, ca și în alte dăți. Jumătate din discuțiile pe care le purtase cu Emilio, de Crăciun, fuseseră despre conflictele dintre el și iubita lui suedeză.

– Și, de data asta, de ce v-ați certat?

– Fiindcă i-am zis că n-am chef să fac o lucrare pentru școală. Emilio își încrucișează brațele. Trebuie făcută în grupuri de câte doi. Trebuie s-o predăm peste câteva zile, dar nu sunt în stare să mă așez în fața calculatorului și să mă gândesc la lucrarea aia idioată.

– Mi se pare corect.

– Da, dar vezi că ea nu pricepe. Poți să crezi una ca asta? Cu toate că a fost și ea acolo, nu e în stare să înțeleagă că nu mă țin curelele să fac teme. De ce-or fi scandinavii așa de nepăsători?

Lui Emilio îi ia zece minute ca să-i explice Juliei situația. Fata îl ascultă, pe jumătate absentă. În fond, pe ea n-o interesează problemele apărute între prietenul ei și iubita acestuia. Se mărginește să consimtă și să pună, din când în când, câte o întrebare banală, ca să nu pară că nu-l ascultă deloc. Însă dorește ca el să înceteze să-i tot desfășoare banda asta. Pe furiș, se uită la ceasul calculatorului. Mama ei este pe punctul să urce, aducându-i mâncarea. Asta îi va servi drept scuză, ca să iasă din acea conversație plictisitoare.

În timp ce Emi continuă să vorbească, Julia se întreabă cât va mai dura lenea și apatia care au stăpânit-o în ultimele două săptămâni. Cuvintele prietenului ei n-o interesează. Chiar o enervează că el îi povestește ciondănelile lui cu Kerstin. Dacă nu-l întrerupe și nu-l trimite la plimbare, este pentru că încă mai este amabilă și înțelege că ceea ce i se întâmplă contează mai mult pentru ea decât pentru el.

Și dacă acea Julia de dinainte nu se mai întoarce niciodată?

Ieri, bunica ei, Pilar, a stat de vorbă cu ea despre asta. Mama tatălui ei este o femeie înțeleaptă. Toți spun că îi seamănă și că a moștenit de la acea femeie septuagenară inteligența și capacitatea de a-și da seama, înaintea tuturor, de felul în care stau lucrurile.

– Cu toate că n-ai să uiți niciodată ce ți s-a întâmplat, mintea ta o să asimileze totul și ai să reușești să depășești momentul. Este doar o chestiune de timp.

– Nu știu, bunico. Mă simt foarte ciudat.

– Draga mea, n-au trecut nici două săptămâni. De ce nu vii câteva zile la mine acasă, să te odihnești și să te gândești la altele?

– Nu te îngrijora, bunico. Sunt bine aici.

– Amândouă știm că nu-i adevărat. Nu fac minuni, dar sunt în stare să te ajut să te simți mai bine.

La propunerea bunicii sale, Julia a răspuns cu un „mulțumesc, o să mă mai gândesc“, însoțit de un zâmbet. Unul dintre puținele zâmbete sincere pe care le schițase după explozia din stația de metrou.

– Alo, mă mai asculți?

Fata se uită la ecranul laptopului. Emilio și-a apropiat chipul de cameră și pare supărat.

– Iartă-mă, m-a cam luat apa. Ce spuneai?

– Nu contează. Când vii să mă vezi? Mă plictisesc în casă. Mama mea este mai greu de suportat ca de obicei.

– Azi nu pot. Săptămâna asta, în cel mai bun caz, o să trec într-o zi. Când îți scot ghipsul?

– Poimâine. Abia aștept!

În acest moment, telefonul Juliei sună. Fata examinează repede ecranul și descoperă că acest număr nu figurează în lista ei de contacte. Ezită dacă să răspundă sau nu. În ultimele paisprezece zile, au contactat-o mai mulți jurnaliști. Cum i-au obținut numărul de telefon? N-are chef să discute cu presa. Totuși, e posibil să nu fie un ziarist. În orice caz, mama ei trebuie să apară dintr-un moment într-altul și nu are chef să pălăvrăgească la telefon cu nimeni. Așa că preferă să lase apelul să se piardă.

– Cine a fost? întrebă Emilio, întrucât nu este în stare să-și ascundă curiozitatea.

– Habar n-am.

– Ziariști?

– Probabil, răspunde Julia, lipsită de orice urmă de entuziasm.

Emi, o să iau masa. Vorbim după aia.

– Bine. Și fă-ți curaj și vino să mă vezi.

Fata consimte, dând din cap, cu toate că știe că n-o să meargă. Cel puțin, nu astăzi. Și cu atât mai puțin crede că va merge în ziua următoare. Nu înțelege din ce motiv, însă relația ei cu Emilio s-a cam deteriorat. Deși încă mai simte ceva deosebit pentru această prietenie, lucrurile nu mai stau ca înainte.

– Julia, deschide-mi! se aude de cealaltă parte a ușii de la camera ei. Îți aduc mâncarea!

Resemnată, tânăra se freacă la ochi cu amândouă mâinile și se ridică în picioare. Aitana s-a ținut de cuvânt. Au trecut exact cincisprezece minute. Îi deschide, ca s-o lase să intre în încăpere. Mama ei duce cu greu o tavă încărcată până la refuz. Pe lângă friptură cu cartofi prăjiți și porția de tartă cu mere a bunicii sale a adăugat o farfurie cu vreo șase crochete și alte șase *empanadillas*¹, o baghetă întregă de pâine, o banană și o doză de Coca-Cola.

– Mamă, exagerezi! E prea mult!

– Da' de unde, spune femeia, care pune tava pe birou. Trebuie să te hrănești bine. Așa că vreau să văd că nu rămâne nimic. Nimic!

---

¹ *Empanadilla* este un aliment umplut în general cu un conținut sărat (de obicei carne tocată, cu ceva legume crude sau murate și un ou fiert tare, tocat). Umplutura poate fi făcută și din pește tocat (bonito sau ton). În cele mai multe cazuri, peste umplutură se adaugă sos de roșii sau un sos dulce. Aluatul poate fi făcut în casă ori cumpărat, gata pregătit, din majoritatea supermarketurilor spaniole. (n.tr.)

Julia este gata să se mai plângă încă o dată, când telefonul sună din nou. Constată că numărul care apare pe ecran este același de mai înainte.

– Nu răspunzi? o întreabă, mirată, mama ei.

– Precis e vreun ziarist.

– Iar? E culmea! În plus, ești minoră! Lasă, că răspund eu.

Femeia smulge telefonul din mâna fiicei sale, care nu opune rezistență, și apasă pe butonul verde, ca să răspundă.

– Da? Cine este? Aitana aude la capătul celălalt al firului vocea unui tânăr. Ascultă cu atenție spusele acestuia, apoi se uită la fiica ei și încheie, înapoiindu-i telefonul. Spune că îl cheamă Hugo. Nu este ziarist. Este... un prieten al lui Iván Pardo. Vrea să stea de vorbă cu tine.